

Arrest

nr. 176 698 van 20 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 25 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DECROOCK, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 21 augustus 2015 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 5 januari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 3 maart 2016.

1.3. Op 30 juni 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, H.(...) A.(...) N.(...), verklaart enkel de Libanese nationaliteit te bezitten en van Arabische origine te zijn. U werd geboren op 9 juli 1984 in Damascus (in uw paspoort staat er evenwel Boj Barajneh, Libanon). U groeide op en woonde in het Syrische Damascus in de wijk Dwel'a. U ging naar school tot het 6de middelbaar maar behaalde uw diploma niet. U heeft niet gewerkt. In 2000 bent u getrouwd met A.(...) F.(...) (O.V. 8.110.238), een Syriër. Jullie kregen drie kinderen. R.(...) en M.(...) zijn hier bij jullie in België. Z.(...) overleed toen hij nog heel klein was. U bent zwanger van uw vierde kind.

U verliet Syrië in 2012, enkele maanden na uw man. Jullie verlieten Syrië omdat jullie huis werd aangevallen door de Shabiha en u schrik had dat u verdere problemen zou krijgen. Uw schoonbroer O.(...) was kort voordien uit het leger gedeserteerd en uw echtgenoot zou hem bij zijn vlucht geholpen hebben.

U verliet Syrië in september 2012. U reisde naar Libanon en vervolgens naar Egypte met uw gezin. U bleef meer dan een jaar in Egypte. Vervolgens ging u naar Turkije en bleef er eveneens meer dan een jaar wonen. Daarna reisde u door naar Mauritanië waar u een tijdelijk verblijfsdocument bewam. Daarna reisde u door naar Mali en zo naar Libië en Algerije. Van Algerije ging u naar Spanje, via Melilla waar op 13 mei 2015 uw vingerafdrukken werden genomen, en zo reisde u verder naar België. Op 21 augustus 2015 kwam u aan in België en heeft u asiel aangevraagd. U reisde samen met uw man en kinderen.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw Libanees paspoort voor. Uw echtgenoot legde nog verschillende andere documenten voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet erkend wordt als vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen subsidiaire bescherming toegekend krijgt, zoals bepaald in art 48/4, §2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet is omdat u als Libanese om internationale bescherming in België vraagt omwille van problemen die u ondervond in Syrië. U haalt geen enkele gegronde reden aan die een terugkeer naar Libanon in de weg staan. U heeft nooit problemen gekend in Libanon (gehoorverslag CGVS, p. 9). U kende er ook geen problemen met de Libanese overheid (gehoorverslag CGVS, p. 9). Uw paspoort werd telkens zonder problemen verlengd (gehoorverslag CGVS, p. 5 en administratief dossier).

In de mate dat u en uw echtgenoot aanvoeren dat jullie zich niet samen in Libanon kunnen vestigen wijst het CGVS erop dat er vier voorwaarden moeten vervuld worden om in het kader van een familie-eenheid erkend te worden als vluchteling (in extenso de subsidiaire beschermingsstatus): u moet behoren tot het kerngezin van de referentiepersoon, u moet dezelfde nationaliteit bezitten, er mag geen sprake zijn van een weerlegging van het vermoeden van een gedeelde vrees en de referentiepersoon geniet nog steeds een beschermingsstatuut op het ogenblik van de beslissing.

U bezit enkel de Libanese nationaliteit. Aldus werd uw asielaanvraag correct beoordeeld ten aanzien van Libanon. U kan dan ook geen aanspraak maken op een beschermingsstatus ten opzichte van Syrië, het land waarvan niet u, maar uw echtgenoot de nationaliteit draagt. De vaststelling dat er in hoofde van uw echtgenoot werd beslist tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de situatie van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in Syrië doet immers niets af aan de appreciatie van uw asielaanvraag, aangezien er in uw hoofde geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen ten aanzien van Libanon, het land waarvan u de nationaliteit bezit. De toekenning van een beschermingsstatuut aan uw echtgenoot kan dan ook niet tot u worden uitgebreid louter omdat u en uw echtgenoot beweren dat jullie zich niet samen in Libanon kunnen vestigen. Het doel van de asielprocedure is trouwens niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te laten bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden, of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familieen gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Het is pas op het ogenblik dat aan u daadwerkelijk een bevel wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. Onderhavige beslissing houdt evenwel enkel in dat u de

vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Deze beslissing bevat geen verwijderingsmaatregel en heeft dan ook niet tot gevolg dat er op ongeoorloofde wijze wordt ingemengd in uw privé-leven of dat u feitelijk gescheiden wordt van uw partner en kinderen.

In de mate dat u aanvoert dat u getrouwd bent met A.(...) F.(...) (O.V. 8.110.238), die over de Syrische nationaliteit beschikt, en hij zich niet bij u in Libanon kan vestigen, dient opgemerkt te worden dat dit een loutere bewering betreft die u op geen enkele objectieve wijze staft. U haalt verder alleen aan dat u er niemand heeft, dat u er niks hebt om naartoe te gaan, wat onvoldoende is om van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te spreken (gehoorverslag CGVS p. 10, 11).

Wat de kinderen van u en uw partner betreft wijst het CGVS er op dat deze kinderen, net zoals hun vader over de Syrische nationaliteit beschikken en dat het CGVS in het kader van de asielaanvraag van hun vader (A.(...) F.(...) O.V. 8.110.238) de subsidiaire beschermingsstatus heeft toegekend.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw paspoort toont uw nationaliteit aan en deze wordt niet betwist door het CGVS.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de artikelen artikel 3, 9 en 10 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind (IVRK) *juncto* de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, betwist verzoekster het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als zou zij geen beschermingsnood hebben wegens haar Libanese nationaliteit. Verzoekster betoogt dat deze beoordeling geen afdoende rekening houdt met de individuele situatie van haar en haar gezin en zij formuleert haar verweer als volgt: “(...) Verweerder kan evenwel niet worden gevolgd in diens eenvoudig/niet gemotiveerd standpunt dat er in haren hoofde “geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen t.a.v. Libanon” het land waarvan zij de nationaliteit bezit.

Verzoekster beschikt immers niet over een aantoonbaar binnenlands vlucht-/vestigings-alternatief in Libanon – een land waar zij behoudens de nationaliteit geen enkele band mee heeft en aldus ook nooit van haar leven ooit gewoond heeft – om zich aldaar met haar echtgenoot en drie minderjarige kinderen te vestigen.

Bij een weigeringsbeslissing door verweerder moet er echter wél sprake zijn van een intern vluchtalternatief alwaar zij zich in een deel van het land van herkomst zou kunnen vestigen alwaar zij geen reëel risico loopt op ernstige schade (art. 48/5, §3 Vw).

Wat betreft dit vestigingsalternatief in Libanon voor verzoekster, om zich aldaar te vestigen zonder reëel risico op ernstige schade of zonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van art. 48/4, §2, b) Vw. zijn er aldus slechts twee opties:

- *Ofwel moet verzoekster zich aldaar in Libanon kunnen vestigen samen met haar gezin (incl. haar Syrische man en haar drie minderjarige Syrische kinderen);*
- *Ofwel met verzoekster maar alleen terugkeren naar Libanon om zich aldaar te vestigen, met achterlating van haar echtgenoot en kinderen (met subsidiaire bescherming) in België.*

Het is het CGVS dewelke deze bewijslast draagt voor het aantonen van een intern vluchtalternatief (RvS nr. 218.078 van 16 februari 2012; RvV nr. 87.102 van 7 september 2012 (3 rechters); RvV nr. 82.686 van 8 juni 2012; RvV nr. 90.024 van 18 oktober 2012).

Deze beoordeling omtrent het al dan niet aanwezig zijn van een intern vluchtalternatief voor verzoekster (en haar gezin) – zoals rustend op verweerder – moet gebeuren op het ogenblik van de beslissing over de asielvraag en rekening houdende met de algemene omstandigheden in het land van herkomst én de specifieke situatie van de asielzoeker (RvV nr. 74.918 van 10 februari 2012; RvV nr. 81.857 van 29 mei 2012; RvV nr. 82.318 van 31 mei 2012 en RvV nr. 91.239 van 9 november 2012).

*Er bestaat **vooreerst** geen ernstig en aanvaardbaar vestigingsalternatief voor verzoekster samen met haar gezin (incl. Syrische echtgenoot en drie Syrische kinderen) in Libanon.*

Een enkele blik op de vele krantenartikelen en rapporten ter zake toont aan dat er wel degelijk ontegensprekelijk een reëel risico is op ernstige schade bestaat voor Syriërs – inzonder voor Syrische minderjarige kinderen – in Libanon. Een greep uit de vele (recente) artikels:

- Begin 2016 rapporteren BBC ("Lebanon regularisations put Syrian refugees at risk of abuse" - stuk 8) en de Volkskrant ("Syrische vluchtelingen worden in Libanon uitgebuit en misbruikt" - stuk 9) op basis van een rapport van Human Rights Watch (HRW) dat Syrische vluchtelingen worden uitgebuit en misbruikt in Libanon. Gezien de Libanese reglementeringen een verblijfsvergunning dermate duur maken, worden velen gedwongen om een 'sponsor' te zoeken die dan vaak misbruik maken van hun machtspositie. Bij vrouwelijke vluchtelingen is er bovendien ook sprake van seksuele uitbuiting. "Meer dan 90 procent van de Syrische vluchtelingen zit diep in de schulden en 70 procent leeft in armoede, waardoor bijna niemand de prijs voor een verblijfsvergunning kan betalen en de meeste Syriërs nu illegaal in Libanon verblijven, schrijft HRW in het rapport" (stuk 9).

- Ook Syrische kinderen (i.c. heeft verzoekster drie minderjarige Syrische kinderen) lopen groot gevaar als vluchteling in LIBANON. "Syrische kinderen gedwongen aan het werk in Libanon" kopte Knack op 13 april 2016 (stuk 7). BBC heeft het over het gevaar voor seksueel misbruik (stuk 10). Tot 70 procent van de Syrische vluchtelingenkinderen werkt om te kunnen overleven in Libanon bevestigt een rapport *Struggling to Survive* zoals opgesteld door Freedom Fund (stuk 10). Gezien de hoge kostprijs van een verblijfsvergunning, leven velen onder de armoedegrens. "Van jonge meisjes die knoflook pellen voor minder dan een dollar per dag tot tienerjongens die werken in garages, kinderarbeid is de norm geworden onder Syrische vluchtelingen in Libanon."

Vele Syrische vluchtelingenkinderen worden gezien deze overmatige armoede ook seksueel misbruikt in Libanon (stuk 11: "Syrian refugee children in Lebanon face growing sex abuse threat" – BBC dd. 07.07.2016)

Verzoekster heeft het nu al over ernstige trauma's bij haar kinderen. Haar zoon is bang, aanhoudend angstig. Zelfs nu in de relatief veilige omgeving in OOSTENDE, wordt hij midden in de nacht hard wenend wakker uit angst. De situatie is zelfs zo erg, dat verzoekster ervoor reeds een arts heeft moeten consulteren (zie slot gehoorverslag verzoekster – stuk 7).

- Bovendien is de grens van 1 miljoen Syrische vluchtelingen in Libanon in 2014 al overschreden. Uit cijfers van UNHCR blijkt dat er op heden minstens 1.033.513 geregistreerde Syrische vluchtelingen in Libanon verblijven. Sinds 06.05.2015 is UNHCR Libanon zelfs gestopt met registreren, terwijl er nog eens zoveel niet-geregistreerde vluchtelingen in het land aanwezig zijn (<http://data.unhcr.org/syrianrefugees/country.php?id=122>)

- Tenslotte geeft een meest recent verslag van Human Rights Watch van 19 juli 2016 aan dat minstens 250.000 Syrische kinderen in Libanon niet eens toegang hebben tot het onderwijs (stuk 12).

Kortom er is voor verzoekster SAMEN met haar Syrische echtgenoot en haar drie minderjarige SYRISCHE kinderen alvast géén ernstig vestigingsalternatief in Libanon om aldaar te verblijven zonder vrees voor onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van art. 48/4, §2, b) Vw.

Vervolgens stelt zich de vraag of er voor verzoekster alleen een individueel vluchtalternatief bestaat in Libanon, met achterlating van haar Syrische echtgenoot en drie minderjarige Syrische kinderen in België (alwaar deze immers de subsidiaire bescherming genieten – stuk 3).

Verzoekster wordt op deze manier gescheiden van haar kerngezin, familie en schoonfamilie die allen wél legaal in BELGIË verblijven. Verzoekster is recentelijk, op 16 juni 2016, te Oostende bevallen van een dochter (S.(...) A.(...) – stuk 4). Baby S.(...) A.(...) heeft net als haar broers M.(...) en R.(...) (dewelke respectievelijk 13 en 10 jaar oud zijn) de Syrische nationaliteit.

Een moeder scheiden van haar baby van nog geen twee maand oud, alsook van haar minderjarige kinderen en echtgenoot, maakt wel degelijk een onmenselijke of vernederende behandeling uit in de zin van artikel 48/4, §2 b) Vw.

Iets is volgens het EHRM "onmenselijk" wanneer "it (...) caused either actual bodily injury or intense physical and mental suffering" (EHRM 16 december 1999, T. v. UK, Recueil/Reports 1999, §69). Ook een behandeling die gevoelens van angst en minderwaardigheid doet ontstaan, waardoor het slachtoffer kan vernederd of ontwricht worden, waardoor zijn fysieke of morele weerstand wordt gebroken of waardoor hij ertoe gebracht wordt te handelen tegen zijn wil of geweten, kan 'degrading' zijn in de zin van art. 3 EVRM (EHRM Smith and Grady v. UK 27 september 1999, Recueil/Reports 1999, §120).

Een moeder, als primaire zorgfiguur van haar kinderen, kan onmogelijk haar pasgeboren dochter en minderjarige zoontjes achterlaten om zich alleen naar LIBANON te begeven om daar te verblijven als alternatief (gezien zij eerder gans haar leven in Syrië woonde, alwaar zij evident niet langer terecht kan). Verzoekster werd bovendien bevraagd omtrent haar eventuele eigen familieleden in Libanon, doch deze heeft zij niet. De enige familieleden aan kant nog in leven zijn een tante langs vaderszijde in Jordanië (gehoorverslag blz. 7 – stuk 7) Voor het overige zijn haar echtgenoot en haar minderjarige kinderen haar enige directe familie ter wereld.

Verweerder faalt dan ook in diens bewijslast dat verzoekster over een reëel vestigingsalternatief te Libanon beschikt alwaar zij alleen of met haar kerngezin kan verblijven zonder reëel risico op ernstige schade bestaande uit onmenselijke of vernederende behandeling (art. 48/5 iuncto art. 48/4, §2, b) Vw). De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster op individuele basis, nl. op grond van art. 48/4, §2, b) Vw. – minstens op algemene basis via punt c) van ditzelfde artikel – dringt zich dan ook op.

Minstens dringt zich de verbreking van de bestreden beslissing op, teneinde het dossier te zien terugzenden naar het CGVS m.o.o. onderzoek en individuele ernstige motivatie inzake het voorgehouden vestigingsalternatief voor verzoekster in Libanon.

Verweerder stelt (stuk 1)

"In de mate dat u en uw echtgenoot aanvoeren dat jullie zich niet samen in Libanon kunnen vestigen wijst het CGVS erop dat er vier voorwaarden moeten vervuld worden om in het kader van een familie-eenheid erkend te worden als vluchteling (in extenso de subsidiaire beschermingsstatus): u moet behoren tot het kerngezin van de referentiepersoon, u moet dezelfde nationaliteit bezitten, er mag geen sprake zijn van een weerlegging van het vermoeden van een gedeelde vrees en de referentiepersoon geniet nog steeds een beschermingsstatuut op het ogenblik van de beslissing."

Verzoekster vraagt zich af wat de formele grond is van de bewering van het Commissariaat dat er 4 voorwaarden zijn om zich als familie-eenheid te kunnen vestigen in BELGIË, waarvan één voorwaarde blijkbaar het beschikken over dezelfde nationaliteit is.

Gelet op artikel 62 vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motiveringsplicht, alsook de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, dient een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken afdoende gemotiveerd te zijn.

Dit betreft enerzijds een noodzaak tot formele en anderzijds een noodzaak tot inhoudelijke motivatie, niet alleen in feite, maar ook in rechte.

Verweerder duidt geen wettelijke basis waarop het haar niet toegelaten zou zijn om ook t.a.v. verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, desgevallend op individuele basis overeenkomstig art. 48/4, §2, b) Vw. zoals hierboven beschreven.

Minstens schendt verweerder dan ook de motivatieplicht."

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een uittreksel uit het wachtregister, de beslissing dd. 30 juni 2016 waarbij de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan verzoeksters echtgenoot en kinderen, de geboorteakte van verzoeksters dochter, een getuigschrift van woonst, het artikel "Lebanon regulations 'put Syrian refugees at risk of abuse'" van BBC News van 12 januari 2016, het artikel "Syrische vluchtelingen worden in Libanon uitgebuit en misbruikt" van De Volkskrant van 13 januari 2016, het artikel "Syrische kinderen gedwongen aan het werk in Libanon" van Knack van 13 april 2016, het artikel "Syrian refugee children in Lebanon face growing sex abuse threat" van BBC van 7 juli 2016 en het artikel "Lebanon: 250.000 Syrian Children Out of School" van Human Rights Watch van 29 juli 2016.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) zij als Libanese om internationale bescherming in België vraagt omwille van problemen die zij ondervond in Syrië doch zij geen gegronde reden aanhaalt die een terugkeer naar Libanon in de weg staan, (ii) vier voorwaarden moeten vervuld worden om in het kader van een familie-eenheid erkend te worden als vluchteling (in extenso de subsidiaire beschermingsstatus): zij moet behoren tot het kerngezin van de referentiepersoon, zij moet dezelfde nationaliteit bezitten, er mag geen sprake zijn van een weerlegging van het vermoeden van een gedeelde vrees en de referentiepersoon geniet nog steeds een beschermingsstatuut op het ogenblik van de beslissing, (iii) zij geen aanspraak kan maken op een beschermingsstatus ten opzichte van Syrië, het land waarvan niet zij, maar haar echtgenoot de nationaliteit draagt, de vaststelling dat er in hoofde van haar echtgenoot werd beslist tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de situatie van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in Syrië immers niets afdoet aan de appreciatie van haar asielaanvraag aangezien er in haar hoofde geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen ten aanzien van Libanon, het land waarvan zij de nationaliteit bezit en de toekenning van een beschermingsstatuut aan haar echtgenoot dan ook niet tot haar kan worden uitgebreid louter omdat zij en haar echtgenoot beweren dat zij zich niet samen in Libanon kunnen vestigen daar het doel van de asielprocedure niet is om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te laten bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden, of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, (iv) de schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals

gewaarborgd door artikel 8 EVRM enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden en onderhavige beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat en dan ook niet tot gevolg heeft dat er op ongeoorloofde wijze wordt ingemengd in haar privéleven of dat zij feitelijk gescheiden wordt van haar partner en kinderen, (v) haar stelling dat haar echtgenoot, die over de Syrische nationaliteit beschikt, zich niet bij haar in Libanon kan vestigen een loutere bewering betreft die zij op geen enkele objectieve wijze staft en zij verder alleen aanhaalt dat zij er niemand heeft en dat zij er niks heeft om naartoe te gaan, wat onvoldoende is om van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te spreken en (vi) het door haar neergelegde paspoort slechts haar nationaliteit aantoon, welke niet wordt betwist.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 juni 2016 (CG nr. 1521261B), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag).

Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt echter in dat het moet worden begrepen als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van

de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoekende partij de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien zij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Uit verzoeksters verklaringen en de door haar voorgelegde documenten blijkt dat zij over de Libanese nationaliteit beschikt. Dienvolgens dient haar vraag tot internationale bescherming te worden beoordeeld ten aanzien van Libanon. Dat zij opgroeide in Syrië en zij met haar gezin in Syrië heeft gewoond doet hieraan geen afbreuk.

2.5. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij/zij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn/haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn/haar politieke overtuiging.

Uit de lezing van het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie ten overstaan van Libanon blijkt te koesteren. Zo verklaarde verzoekster, gevraagd wat zij vreest bij een terugkeer naar haar land van herkomst "(...) *Naar Lebanon kan ik niet terug omdat ik daar geen familie heb. Ik ben geboren in Lebanon maar grootgebracht in Syrië. Ik ken Lebanon niet eens.*" (administratief dossier, stuk 10, vragenlijst CGVS, vraag 3.4.). Tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoekster uitdrukkelijk geen problemen te kennen in Libanon en nooit problemen te hebben gekend met de Libanese overheid. Gevraagd waarom zij niet in Libanon kan blijven, stelde zij slechts *"Zeer moeilijk, en ze haten de syriers"* en *"Voor mijn man, voor mijn kinderen"*. Gevraagd of er, behalve haar man en kinderen, nog redenen zijn waarom zij niet terug naar Libanon kan, verklaarde verzoekster *"Nee maar ik heb daar niemand, het enige dat ik heb is mijn man en kinderen, ik heb niemand in libanon om naar hen te gaan"*. Andermaal gevraagd wat zij vreest bij een terugkeer naar Libanon, antwoordde verzoekster opnieuw *"Wat heb ik in libanon om naar daar te gaan, ik heb daar niks om naar daar te gaan"*, hetgeen bezwaarlijk kan volstaan om gewag te maken van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin (administratief dossier, stuk 5A, p. 9-11). Verzoeksters bewering dat zij niemand heeft in Libanon wordt overigens tegengesproken door haar verklaringen dat zij na haar vertrek uit Syrië een maand lang in Libanon heeft verbleven. Zij heeft er gelogeerd bij familie van haar echtgenoot, die blijkens haar verklaringen allemaal naar Libanon zijn gevlucht (administratief dossier, stuk 5A, p. 5 en p. 10). In hoofde van verzoekster kan aldus geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden aangenomen zodat zij niet als vluchteling kan worden erkend.

2.6.1. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet zou lopen. De Raad wijst er in dit verband op dat de wetgever zich voor artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet inspireerde op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Artikel 3 EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Verzoekster toont evenwel op generlei wijze aan dat zij wordt vervolgd of gevisieerd door haar autoriteiten of derden en dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in haar hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. Er zijn derhalve evenmin redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoekster in haar land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

Immers, waar verzoekster betoogt dat zij zich niet samen met haar gezin in Libanon kan vestigen en zij in dit verband verwijst naar de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift waaruit onder meer blijkt dat Syrische vluchtelingen worden uitgebuit en misbruikt in Libanon, dat velen gedwongen worden om een 'sponsor' te zoeken, die dan vaak misbruik maken van hun machtspositie, dat er bij vrouwelijke vluchtelingen bovendien ook sprake is van seksuele uitbuiting, dat 70 procent van de Syrische vluchtelingen in armoede leeft waardoor bijna niemand de prijs voor een verblijfsvergunning kan betalen en de meeste Syriërs illegaal in Libanon verblijven, dat tot 70 procent dat de Syrische vluchtelingenkinderen werkt om te kunnen overleven in Libanon, dat vele Syrische vluchtelingenkinderen er ook seksueel worden misbruikt en dat minstens 250.000 Syrische kinderen in Libanon geen toegang hebben tot onderwijs, benadrukt de Raad dat het louter verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en een aantal vaststellingen van internationale mensenrechtenorganisaties op zich niet volstaat om een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aan te tonen. Verzoeksters betoog in dit verband betreft overigens niet haar eigen persoon doch heeft slechts betrekking op het mogelijke risico op het lijden van ernstige schade in hoofde van haar Syrische echtgenoot en kinderen wanneer deze zich in Libanon zouden vestigen. Aan verzoeksters echtgenoot en kinderen werd evenwel bij beslissing van 30 juni 2016 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend waardoor zij de bescherming van de Belgische autoriteiten genieten zodat de argumentatie dienaangaande in het verzoekschrift niet dienstig is.

In zoverre verzoekster voorts opwerpt dat zij zich evenmin alleen in Libanon kan vestigen, met achterlating van haar Syrische echtgenoot en drie minderjarige kinderen in België, dat zij immers op deze manier wordt gescheiden van haar kerngezin, familie en schoonfamilie die allen wel legaal in België verblijven, dat het scheiden van een moeder van haar nog geen twee maanden oude baby, alsook van haar minderjarige kinderen en echtgenoot een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet en dat een moeder, als primaire zorgfiguur van haar kinderen, onmogelijk haar pasgeboren dochter en minderjarige zoontjes kan achterlaten om zich alleen naar Libanon te begeven, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing er op geen enkele wijze toe strekt een inmenging in verzoeksters gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe het gezinsleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. Evenmin leidt de bestreden beslissing op zich tot een feitelijke scheiding van het gezin. De bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. De Raad benadrukt dat de schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Een loutere weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus zonder daaraan gekoppeld een bevel om het grondgebied te verlaten, houdt geen schending in van de desbetreffende artikelen. De Raad wijst er in dit verband nog op dat de vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid tot gezinshereniging en in de mogelijkheid om langer dan drie maanden op het grondgebied te verblijven omwille van humanitaire redenen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster slechts verzocht heeft om haar de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en dat zij blijkbaar (nog) geen gebruik heeft gemaakt van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht op basis van de gezinssituatie.

Waar verzoekster nog opmerkt dat zij bovendien geen familieleden heeft in Libanon, herhaalt de Raad dat uit haar verklaringen blijkt dat de ganse familie van haar echtgenoot naar Libanon is gevlucht en dat zij een maand bij hen heeft gelogeerd nadat zij Syrië heeft verlaten. Verzoekster kan dan ook bezwaarlijk stellen dat zij in Libanon niemand heeft. Hoe dan ook, het loutere feit dat verzoekster geen eigen familieleden heeft in Libanon en haar stelling dat zij er niks heeft om naartoe te gaan, is zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing onvoldoende om van een reëel risico op ernstige schade te spreken.

2.6.2. Daarnaast beroept verzoekster zich op artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enig onderzoek heeft verricht naar de algemene veiligheidssituatie in Libanon. Aangezien de bestreden beslissing geen motivering dienaangaande bevat, kan de Raad slechts vaststellen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te kort is gekomen aan de onderzoekspllicht die op hem rust.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 juni 2016 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS